

TREDJE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

DOMINICA TERTIA

Ep. 1 Petr. 5:6-14. Evang. Luk. 15:1-10. Pred. Matt. 9:9-13. Predikan av Ingemar Andersson

FÖRLORAD OCH ÅTERFUNNEN- NORDSGÄST MED PUBLIKANER OCH SYNDARE.

Det är ett ord att lita på och värt att på allt sätt tas emot, att Kristus Jesus har kommit till världen för att frälsa syndare – och bland dem är jag den störste. 1 Tim. 1:15.

Fariseerna och de skrifflärda kritiserade Jesus ständigt och sade: -Den mannen tar emot syndare och äter med dem. Luk. 15:2.

Evangelietexten – ja, hela kapitlet, talar om de förlorade och de återfunna – om fåret, om silvermyntet, om den förlorade sonen. Det talar om ”Guds förekommande nåd”, om hur ”ingen herde kan så leta efter ett borttappat får”, som Frälsaren, den gode Herden.

Det talar om glädjen i himmelen över syndare som kommer till rätta, och det talar först och sist om vår Frälsares hjärtelag mot syndare. Anders Nilsson säger om Jesus i en sång: ”Det är hans lust att göra gott, Det är hans hjärtelag.”

Och det är precis det svaret Jesus ger på anklagelserna om att han tar emot syndare och äter med dem. Han berättar de tre liknelserna för att bekräfta, att just så är det. De bortsprungna, de borttappade, de förlorade – det är för dem jag har kommit!

Fariseerna hans lärjungar: *”Varför äter er mästare med publikaner och syndare?”¹² Jesus börde det och sade: ”Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka.¹³ Gå och lär er vad detta ord betyder: Jag vill se barmhärtighet, inte offer. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.”*

”Gå och lär er...” Vi ber: -Herre, lär oss vad det är!

JESUS KALLAR

Jesus har förlåtit synder och botat en förflamad man. Så vandrar han vidare. Han vet, att på ett annat ställe finns ännu en som inte är ”frisk”, som inte är rättfärdig utan en syndare som behöver en själens läkare, som behöver en sådan läkare som kan bota förkrossade hjärtan. Och då har Jesus ärende till honom. Det är ju hans hjärtelag. Det skall du veta som sitter här i dag! Finns här någon syndare, så har Jesus ärende just till dig!

Vad han vill dig? – ”Följ mig!” säger han, precis som han den dagen kallade Matteus.

-Men det kommer så överraskande. Jag vet inte om jag är beredd, om det går an att så här utan vidare... □ Jo, det går an! Men det är inte värt att vänta! Det kan bli försent! Det går an att på vinst och förlust lämna sitt liv i Herrens händer, att lämna allt för att följa honom. Så gjorde Matteus eller Levi, publikanen, tullaren. Han stod upp och följde när Jesus kallade – och det skulle han aldrig behöva ångra.

Det syns som om han liksom inte nog kunde förundra sig över att han fått nåd att följa Jesus. Han hörde till dem som kallades till att som apostel i Jesu efterföljd bära ut det goda budskapet om honom som har lust till barmhärtighet, som tar emot syndare – också de största.

När de andra evangelisterna räknar upp vilka som blev kallade till apostlar nämns Matteus som en av de andra, men när Matteus själv räknar upp de tolv, lägger han till ett ord: Matteus – *publikanen* – som ville han understryka undret att han, storsyndaren, fick komma med.

Nu ordnade Matteus en fest hemma hos sig och bjöd många arbetskamrater med, när nu Jesus kom dit som gäst. Det var ju en avskedsmåltid. Han skulle följa Jesus nu, och då bjöd han publikaner och syndare till bords med Jesus. Det skulle också sedan vara hans uppgift: Bjuda syndare till Jesus! Och det har han genom evangeliet fortsatt med och fortsätter än i dag.

DEN MANNEN TAR EMOT SYNDARE OCH ÄTER MED DEM

Fariseerna vågade tydligen inte den här gången vända sig direkt till Jesus med sina anklagelser. De menade, att om man var det minsta gudfruktig kunde man inte handla som Jesus; umgås med publikaner och syndare, dåligt folk, som ingen anständig människa ville ha i bekantskapskretsen. Sådana borde man ju tvärtom ta avstånd ifrån i stället för att gång på gång bjuda in sig till dem. Ja – i en mening skall man som kristen ta avstånd från sådana man menar vara ”dåligt folk”. Man skall inte ta del i andras synder utan ta avstånd från synden i vilken skepnad den än uppenbarar sig. Det skall en kristen göra. Men tror man sig själv inför Gud vara förmer än publikaner och syndare, är man inne på en farlig väg. Då är risken uppenbar att man blir med ibland de nittionio som lämnades i öknen, därför att de ingen omvändelse behövde, eller att man går miste om den återkomne sonens glädjefest, därför att man i sårad fåfänga och stukad egenrättfärdighet inte vill ta del i glädjen över en syndares omvändelse.

Ingen synd är så stor, att den utestänger från Guds nåd! Synden kan ej låsa dörren till Guds barmhärtighets kammare. *Du må vara hurudan du kan, så är åtminstone dina synder borttagna, utplånade, förlättna, kastade i havets djup – detta skedde i Kristi dödstimme.--- Här är intet undantag; utan vem som helst, den som vill, var och en, om också dina synder är blodröda – så lyder den store barmhärtige Herrens egna ord.* (Rosenius, dagbetr. 31 mars.)

Det enda som utestänger från Guds nåd är den egna rättfärdigheten. Är du inte en förtappad, förlorad syndare är det inte lönt att vända sig till Jesus. Du må vara hur förträfflig som helst, ja, t.o.m. om du kommit så långt att du med Paulus kan bekänna att du till det yttre är ostrafflig efter den rättfärdighet som kommer av lagen – hos Jesus har du då inget att hämta. Du har ingen användning för honom. För de egenrättfärdiga finns ingen frälsare. De får ingen läkare, ingen nåd, ingen hjälp, ingen tröst. Deras rättfärdighet är det hinder som utestänger nåden. Det finns ingen plats för den.

Men ”gå och lär er vad detta ord betyder: Jag vill se barmhärtighet, inte offer. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare”. Han har *lust* till barmhärtighet! Det är hans hjärtas längtan, önskan, glädje, tillfredsställelse! *Jag har mat att äta som ni inte känner till. Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk.* Joh. 4:31-36.

GLÄD ER MED MIG!

Jag har funnit mitt får som jag hade förlorat.

Gläd er med mig! Jag har bittat silvermyntet som jag tappade. Jag säger er: På samma sätt blir det glädje bland Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig.

Men fadern sade till sina tjänare: Skynda er att ta fram den bästa dräkten och klä honom i den och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter! Och hämta den gödda kalven och slakta den, och låt oss äta och vara glada. Ty min son var död men har fått liv igen, han var förlorad men är återfunnen. Och festen började. Luk. 15:6b, 9b, 22-24.

– Skulle inte du också kunna göra honom den glädjen?! Ingen har någonsin förlorat något på att ta ett sådant steg.

Människor har under tidernas gång talat ord av stor betydelse, ord som har stått sig genom årtusenden, som blivit ”bevingade”, därför att de uttryckte något som var väl värt att ta vara på. Ändock är sådana ord ett intet, jämfört med de sanningar som kommer från Herrens mun. Aldrig i evighet skall de förgås, aldrig någonsin kortas av eller tas tillbaka. Orubbligt, evinnerligen Herre, står ditt ord fast i himmelen, bekänner psalmisten. Aldrig någonsin skall heller det ord tas tillbaka som säger: *Det är ett ord att lita på och värt att på allt sätt tas emot, att Kristus Jesus har kommit till världen för att frälsa syndare - och bland dem är jag den störste.* 1 Tim. 1:15. Amen.